

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Sžp/3/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1011200948                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.09.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zdenka Reisenauerová     |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:1011200948.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobkyne: I. Z., bytom U. X, R., zastúpená JUDr. Jánom Havlátom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Rudnayovo námestie 1, Bratislava, proti žalovanému : Obvodný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti účastníkov správneho konania : 1/ B. C. K., bytom U. X, R., 2/ C. D. K., bytom O. XXX/XX, E., zastúpený JUDr. Matejom Válašikom, advokátom, Advokátska kancelária VALAŠIK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom ul. 29. augusta 5, Bratislava, 3/ N. B. R. A. B., bytom U. X, R., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: A/2010/1556/SAM zo dňa 15. apríla 2010, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/81/11-116 zo dňa 14. novembra 2012, jednohlasne, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/81/11-116 zo dňa 14. novembra 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, č. A/2010/1556/SAM zo dňa 15. apríla 2010, ktorým žalovaný čiastočne zmenil rozhodnutie vydané Mestskou časťou Bratislava - Staré Mesto č. 3984/2009/4518/2010/URS/Vás/K-135 zo dňa 27. januára 2010, a následne jeho zrušenia ako aj zrušenia prvostupňového správneho rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu správnych orgánov zistil že na podnet B. C. K. stavebný úrad (mestská časť Bratislava Staré Mesto) dňa 13. júna 2008 vykonal štátny stavebný dohľad zameraný na zistenie skutkového stavu realizovaných stavebných prác týkajúcich sa prestavby a nadstavby rodinného domu na U. X v R. nehnuteľnosť súpisné číslo XXXX na pozemku parcela číslo XXXX/X a XXXX/X v k. u. E. G., ktorým bolo zistené, že žalobkyňa ako stavebníčka realizuje stavebné práce nad

rámec vydaného stavebného povolenia zo dňa 30. septembra 2004 číslo SÚ- 2004/25141,80728-A/41-So, právoplatného dňa 2. novembra 2004; z geometrického plánu číslo XX/XX zo dňa 10. februára 2006 je zrejme, že stavba je postavená aj na cudzom pozemku parcela číslo XXXX/X k. u. E. G.; stavebný úrad v zmysle § 102 ods. 1 stavebného zákona vyzval stavebníčkou zastaviť stavebné práce a zároveň ju vyzval, aby v zmysle § 88a stavebného zákona a § 8 vyhlášky číslo 453/2000 Z. z. preukázala, že stavba bola realizovaná v súlade s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom a osobitnými predpismi a na stavebný úrad v lehote 30 dní predložila kvalifikovanú žiadosť o dodatočné stavebné povolenie stavby realizovanej nad rámec vydaného stavebného povolenia doplnenú o ďalšie konkrétne uvedené doklady, vrátane preukázania vlastníckeho práva alebo iného práva k pozemku parcela číslo 3026/3, na ktorom časť predmetnej stavby stojí s upozornením, že ak v určenej lehote doklady nepredloží, alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor s verejnými záujmami, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby; na kontrole štátneho stavebného dohľadu zo dňa 14. júla 2009 bolo zistené, že stavebníčka ( žalobkyňa) výzvu stavebného úradu nerešpektovala a požadované doklady v určenej lehote nepredložila; žalobkyňa dňa 14. júla 2009 požiadala o predĺženie lehoty na predloženie požadovaných dokladov, ktorej žiadosti stavebný úrad vyhovel a lehotu jej predĺžil do 30. októbra 2009 s upozornením, že tento termín je už konečný; žalobkyňa ani v tejto lehote nepredložila požadované doklady, a preto stavebný úrad listom zo dňa 25. novembra 2009 oznámil účastníkom konania a dotknutým orgánom začatie konania o nariadení odstránenia predmetnej stavby a zvolal ústne pojednávanie dňa 17. decembra 2009 na mieste stavby; z tohto konania vyplynulo, že stavebníčka neuposlúchla výzvu správneho orgánu zo dňa 29. apríla 2009 a pokračovala v stavebných prácach na stavbe, ďalej nepredložila požadované doklady o tom, že stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami; dňa 9. decembra 2009 žalobkyňa doručila opakovanú žiadosť na predĺženie lehoty na doloženie požadovaných dokladov, ktorej žiadosti stavebný úrad však nevyhovel; stavebný úrad následne rozhodnutím zo dňa 27. januára 2010 podľa § 88a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona v spojení s § 88a ods. 1, 2, 6 písm. a/ stavebného zákona nariadil žalobkyni ako stavebníčke odstrániť nepovolenú časť stavby, určil podmienky odstránenia a zároveň rozhodol o námietkach účastníkov konania; na základe odvolania žalobkyne proti tomuto rozhodnutiu žalovaný prvostupňové rozhodnutie podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil, nakoľko zistil zrejmu chybu v písaní textu ohľadne nesprávneho uvedenia čísla vykonávacej vyhlášky a pretože stavebný úrad nedostatočne definoval rozsah nariadenia odstránenia stavby, súčasne upresnil vzťah stavebníčky k rozostavanej stavbe a uviedol, že toto pochybenie stavebného úradu nemalo žiaden vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia, a preto ho v ostatnej časti potvrdil.

Krajský súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či žalobkyňa podala žalobu v zákonnej lehote stanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p.. S poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu konštatoval, že vzhľadom na istú mieru pochybností, ktoré však celkom zrejme zapríčinila aj samotná žalobkyňa a na princípy uplatňované v súlade s právom na spravodlivý proces vychádzal z toho, že zásielku, ktorou jej bolo doručované napadnuté rozhodnutie žalovaného, žalobkyňa neprevzala, keďže žiadnym následným správaním nedala najavo, že by sa s obsahom tejto písomnosti (druhostupňového rozhodnutia) oboznámila t. j., že by ho bola dostala do svojej dispozičnej sféry hoc aj od inej osoby ako poštového doručovateľa, mal za to, žalobkyňa napadnuté rozhodnutie osobne prevzala až dňa 18. apríla 2011 a od tohto dátumu jej začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie žaloby, a preto považoval žalobu za podanú v zákonnej lehote.

Krajský súd sa vysporiadal s jednotlivými námietkami žalobkyne uplatnenými v písomne podanej žalobe. K námietke, ktorou žalobkyňa namietala neurčitosť, nepresnosť a nezrozumiteľnosť výrokov preskúmaného rozhodnutia žalovaného, krajský súd konštatoval, že výrok napadnutého rozhodnutia spĺňa požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti a nesporné je z neho zrejmy konečný výsledok konania a to bez toho, aby žalobkyňa musela porovnávať znenie druhostupňového a prvostupňového správneho rozhodnutia. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 47 ods. 1 až 5 správneho poriadku krajský súd ďalej konštatoval, že rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky povinné náležitosti výroku, pričom z neho vyplýva, že odvolací správny orgán postupoval podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, keď zmenil odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie a túto zmenu v odôvodnení náležite odôvodnil, považujúc za potrebné poukázať na to, že z obsahu samotného odvolania žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu vyplýva, že žalobkyňa v podstate ani nenamietala nezákonnosť prvostupňového rozhodnutia, ale iba uvádzala, že konala v dobrej viere, že má záujem zlegalizovať

zmeny na prestavbe jej rodinného domu, že požadované doklady mal architekt stavby a stavebný dozor, ktorí jej doklady neodovzdali.

Vo vzťahu k žalobnej námietke ohľadne § 25 vyhlášky číslo 453/2000 Z. z., krajský súd uviedol, že z rozhodnutia stavebného úradu o nariadení odstránenia nepovolenej stavby zo dňa 27. januára 2010 nepochybne vyplýva, o akú stavbu ide, čiže je z rozhodnutia zrejmé miesto a označenie stavby podľa katastra nehnuteľností.

Krajský súd za nedôvodnú považoval aj ďalšiu žalobnú námietku, ktorou žalobkyňa namietala pochybenie ohľadne podmienok odstránenia stavby podľa § 90 stavebného zákona, pričom považoval za potrebné poukázať na výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia, v ktorej sú výstižne a zrozumiteľné formulované podmienky odstránenia stavby, vrátane povinnosti spracovať projektovú dokumentáciu pre odstránenie nepovolenej stavby v lehote do 30 dní a predložiť ju na stavebný úrad za účelom schválenia, majúť za to, že z tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa ako stavebníčka bola zaviazaná k povinnosti uviesť stavbu do súladu s overenou projektovou dokumentáciou vypracovanou projektovým ateliérom POSTING, ktorá je súčasťou rozhodnutia o povolení stavby zo dňa 30. septembra 2004. Krajský súd nesúhlasil s názorom žalobkyne že z tohto rozhodnutia nie je zrejmé, aké konkrétne zmeny sa majú na stavbe vykonať, keďže ide práve o odstránenie nepovolenej časti stavby, t. j. o odstránenie nepovolenej zmeny stavby, ktorú žalobkyňa svojvoľne realizovala v rozpore s právoplatne vydaným stavebným povolením. Mal za to, že z napadnutého rozhodnutia žalovaného jasne vyplýva, čo zmenil v prvostupňovom rozhodnutí a teda z toho logicky vyplýva, čo odvolací orgán nezmenil a teda ponechal v platnosti. Odmietol tvrdenie o nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia, majúť za to, že sa nejedná ani o prípad prezentovaný žalobkyňou s poukazom na názor NSS ČR sp. zn. 6 A 127/2002 - 28.

Za nedôvodné krajský súd považoval aj tvrdenie žalobkyne, že zmena uvedená ako bod 1. výroku napadnutého rozhodnutia nemení výrok prvostupňového rozhodnutia, ale jeho záhlavie s poukazom na znenie prvostupňového rozhodnutia. Aj podľa názoru krajského súdu mohlo ísť o chybu v písaní, ktorú odstránil žalovaný v odvolacom konaní.

Krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade boli relevantné dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, a preto žalovaný ako odvolací orgán postupoval v súlade s § 59 ods. 2 správneho poriadku, keď prvostupňové rozhodnutie zmenil, a taktiež správne uviedol, že v ostatných častiach sa prvostupňové rozhodnutie ponecháva v platnosti.

Krajský súd poukazom na právnu úpravu ustanovenú v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, v § 3 ods. 2, v § 33 ods. 2 a § 60a správneho poriadku a v § 140 stavebného zákona, ktoré právne normy citoval, konštatoval že v danej veci je zrejmé, že žalovaný ako druhostupňový správny orgán rozhodujúc o podanom odvolaní žalobkyne nevykonával vo veci žiadne dokazovanie a neobstarával ani žiadne podklady pre svoje rozhodnutie, keďže vychádzal iba zo spisu predloženého mu prvostupňovým orgánom, a preto ani nemohol porušiť povinnosť stanovenú v § 33 ods. 2 správneho poriadku.

Krajský súd k doplneným žalobným dôvodom týkajúcim sa toho, že časť stavby je na cudzom pozemku, resp. balkóny presahujú hranice pozemku žalobkyne, uviedol že skutočnosť, že žalobkyňa toto zistila až neskôr, t. j. po realizácii stavebných prác, je irelevantná, pretože žalobkyňa bola povinná pred začatím akýchkoľvek stavebných prác stavbu riadne vytýčiť. Za irelevantný súd považoval aj statický posudok, ktorý síce pripúšťa technické riešenie sanácie odstránenia balkónov na prístavbe domu, ale sanáciu zároveň nedoporučuje. Uviedol, že je nepodstatné ekonomicko-funkčné hľadisko zabezpečovacích a statických úprav, ale podstatnými pre vec je to, že ide o práce vykonané v rozpore s právoplatne vydaným povolením, to znamená, že ide o čiernu stavbu, a táto neprimeraným spôsobom zasahuje do oprávnených práv a záujmov vlastníkov susedných nehnuteľností, a preto je potrebné nájsť také technické riešenie a vypracovať takú projektovú dokumentáciu bez ohľadu na ekonomickú stránku, ktorá bude vyhovujúca. Krajský súd súčasne dal do pozornosti, že žalobkyňa má pritom stále možnosť sa dohodnúť s vlastníkami susedných nehnuteľností na takom riešení, ktoré by bolo pre všetky zainteresované strany vyhovujúce a pre žalobkyňu samotnú by znamenalo potrebu vykonania čo najmenších zásahov do stavby.

Ďalej krajský súd konštatoval, že správne orgány rozhodli v súlade s platnými právnymi predpismi. Poukázal na to, že žalobkyňa, ktorá poukazuje na porušenie zákona zo strany správnych orgánov a porušenie práv, svojím konaním bez povolenia zrealizovala stavbu, ktorá je v rozpore s tým, čo bola oprávnená realizovať, nerešpektovala výzvu na zastavenie prác, nebola súčinná so správnymi orgánmi a v podstate si sama zavinila tento stav. Dal do pozornosti, že vlastnícke právo je síce absolútnym

právom, ktoré pôsobí erga omnes, ale ochranu mu je možné poskytnúť len vtedy, ak bolo nadobudnuté v súlade so zákonom, čo v danom prípade určite nie je. Ďalej konštatoval, že je nepochybne potrebné vo verejnom záujme regulovať výstavbu jednak v záujme zachovania životného prostredia, či iných všeobecne uznávaných hodnôt, ako aj v záujme samotných práv ostatných účastníkov správneho konania, s poukazom na to, že aj Ústavný súd SR uviedol, že dodatočné povolenie neoprávnenej stavby by mohlo byť chápané ako precedens, a byť návodom pre ostatných ako obísť zákon, stavebník nepovolennej stavby by v žiadnom prípade nemal mať viacej práv, resp. by nemal mať menej povinností ako stavebník, ktorý vykonáva stavbu na základe právoplatného stavebného povolenia a v súlade s ním. Mal za to, že z postupu stavebníčky však vyplýva že táto postupovala v rozpore so stavebným povolením, keď sa zrejme spoliehala na ubezpečenie architekta, respektíve stavebného dozoru, že všetko bude v poriadku, takýmto spôsobom postavila správne orgány pred hotovú vec, spoliehajú sa zrejme na to, že stavebnému úradu napokon nezostane nič iné, než akceptovať status quo a stavbu dodatočne povoliť. Podľa názoru krajského súdu správne orgány však v takýchto prípadoch musia mať na zreteli, že stavba bola nepovolená, resp. v dotknutej časti, prebiehala teda svojvoľne a bez dodržania základných podmienok a požiadaviek pre realizáciu stavieb a tiež bez rešpektovania práv susedných vlastníkov. Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 O.s.p., pretože napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobkyne neodôvodňovali jeho zrušenie.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a vzhľadom na neúspech žalobkyne v konaní jej nepriznal právo na náhradu trov tohto konania, rovnako ani žalovanému, ktorý v takomto prípade zásadne podľa ustálenej judikatúry nemá právo na náhradu trov konania a žiaden z ďalších účastníkov si náhradu trov konania neuplatnil.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave zo dňa 15. apríla 2010 číslo A/2010/1556/SAM a tiež rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto zo dňa 27. januára 2010 číslo 3984/2009/4518/2010/URS/Vás/K-135 o nariadení odstránenia nepovolennej časti stavby - nadstavby a prístavby, rodinného domu na ulici U. X, R., nehnuteľnosť súpisné číslo XXXX na pozemku parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, kat. uz. E. G., zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobkyňa, poukazom na článok 48 ods. 2 Ústavy SR, § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok), § 33 ods. 2, § 60a a § 32 ods. 2 správneho poriadku a § 140 stavebného zákona, ktoré citovala, namietala, že v predmetnej veci sa nemala možnosť oboznámiť s obsahom spisu pred vydaním rozhodnutia o odvolaní a vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Tvrdila, že rovnako týmto postupom správne orgány jej neumožnili navrhnúť dôkazy a ich doplnenie, ktorým postupom žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa porušil § 33 ods. 2 správneho poriadku. V danej súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. augusta 2005 sp. zn. 1S 237/04, rozsudok Krajského súdu v Ústí nad Labem sp. zn. 15Ca 258/2008 zo dňa 25. júna 2009 uverejnený v časopise Soudní rozhledy č. 7/2010. Dôvodila, že v rozpore s vyššie uvedeným prvostupňový i odvolací správny orgán jej neumožnili ako účastníkovi konania pred vydaním rozhodnutí vyjadriť sa k jeho podkladom i k spôsobu jeho zisťovania, majú za to, že porušenie vyššie citovaných ustanovení správneho poriadku je hrubé a závažné, pretože je porušením základných pravidiel správneho konania a súčasne porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V danej súvislosti poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR - nálezy sp. zn. I. ÚS 26/1994, II. 62/1999, PL. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, II. ÚS 48/97. Ďalej dôvodila, že porušenie § 33 ods. 2 správneho poriadku je súčasne aj porušenie článku 48 ods. 2 Ústavy SR, majú za to, že vada takejto intenzity sama osebe odôvodňuje zrušenie napadnutého rozhodnutia. Poukazom na rozsudok Krajského súdu Bratislave zo dňa 17. augusta 2005 sp. zn. 1S 237/04 vyslovila názor, že pri interpretácii a aplikácii § 250ja ods. 2 O.s.p. je potrebné vychádzať z jeho ústavne súladnej interpretácii a aplikácii, pretože súčasťou práva účastníka konania na súdnu ochranu je aj to, aby súd vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. V danej súvislosti tiež poukázala na judikatúru Ústavného súdu IV. ÚS 77/02, II. ÚS 249/04, IV. ÚS 1/02, PL. ÚS 7/96, I. ÚS 60/96 a súčasne na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Airey c/a Írsko z roku 1979. Uviedla, že z uvedeného vyplýva, že Ústava SR garantuje reálnu a účinnú ochranu aj tých ústavných práv, o ktorých ochranu sa žalobca v konaní

podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku uchádza alebo ktoré podaním žaloby realizuje. Ďalej poukázala na judikaturu Ústavného súdu SR vo veciach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd (II. ÚS 48/97) a Ústavného súdu ČR ( nálezy sp.zn. IV. ÚS 128/05, I. ÚS 554/04, IV. ÚS 343/04, i. ÚS 55/04, I. ÚS 4/04, Ústavní soud ČR: Ústavný soud: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 32, Praha C.H. Beck 2001, str. 405 ). Dôvodila, že ak v danom prípade teda došlo k porušeniu ústavy, resp. ústavného práva žalobcu, súdu prvého stupňa nezostávalo nič iné, ako napadnuté rozhodnutie zrušiť, keď vyššie uvedené vady spôsobujú nezákonnosť vydaných rozhodnutí per se, s poukazom na to, že navyše je zrejmé, že takéto hrubé vady sú spôsobilé ovplyvniť správnosť vydaných rozhodnutí. Nesúhlasila s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorou sa vysporiadal s jej námietkou týkajúcou sa procesného pochybenia správneho orgánu, keď jej ako účastníkovi konania neumožnil vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia. Zdôraznila, že súd prvého stupňa úplne opomenul ústavnoprávnu problematiku, že vada spočívajúca v porušení základných práv a slobôd garantovaných ústavou jednoducho v právnom štáte je vždy dôvodom pre kasáciu rozhodnutia, ktoré takouto vadou trpí. Namietala, že tým, že súd prvého stupňa jej námietku neakceptoval, prehliadol zjavnú nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, a preto je aj jeho rozhodnutie nesprávne.

Ďalej namietala nesprávnosť, neurčitosť a nepreskúmateľnosť výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného, keď rozhodnutie o odstránení a rozhodnutie o odvolaní neobsahuje všetky formálne obligatórne náležitosti stanovené v stavebnom zákone a vykonávacej vyhláške pre rozhodnutie o odstránení stavby, keď rozhodnutie o odstránení a rozhodnutie o odvolaní absentuje úplné a presné označenie stavby podľa katastra nehnuteľností najmä uvedenie čísla listu vlastníctva, na ktorom je stavba vedená, uvedenie registra parcely, na ktorej je stavba umiestnená, označenie príslušnej správy katastra a katastrálneho úradu, pretože vo výroku rozhodnutia o odstránení ani vo výroku rozhodnutia o odvolaní nie je zrejmé, čo má stavebník odstrániť. Uviedla, že tieto rozhodnutia neobsahujú podmienky ani jednej z uvedených troch okruhov podmienok odstránenia stavby, pričom správne orgány sa obmedzili len na odkaz projektovej dokumentácie, ktorá však nie je súčasťou ani jedného z uvedených rozhodnutí, a preto z rozhodnutí nie je zrejmé ani aké konkrétne zmeny sa majú na stavbe vykonať a taktiež z výroku rozhodnutia o odvolaní nie je zrejmé, ako bolo vo veci rozhodnuté, keď výrok nevyjadruje v presnej, stručnej a úplnej formulácii záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 1998, sp. zn. 5SŽ 66/98 (R 108/1199). Uviedla, že ak teda odvolací orgán výrok správneho orgánu prvého stupňa čiastočne zmenil, mal uviesť v rozhodnutí v celom znení zmenený výrok. Výtýkala žalovanému, že pokiaľ neuviedol, ktoré „ostatné časti“ rozhodnutia o odstránení nezmenil a pri zmene rozhodnutia neurčil, ani v ktorej časti mení rozhodnutie o odstránení stavby, nie je zrejmé, akým spôsobom rozhodol o ďalších napadnutých častiach rozhodnutia o odstránení, či ich potvrdil, alebo zmenil a ak zmenil tak ako. V danej súvislosti poukázala na názor Najvyššieho správneho súdu Českej republiky vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 6A 127/2002 - 28. Namietala, že zmena uvedená ako bod 1 výroku rozhodnutia o odvolaní nemení výrok rozhodnutia o odstránení, ale jeho záhlavie. Vyslovila názor, že pokiaľ žalovaný chcel vyjadriť, že zvyšok rozhodnutia o odstránení potvrdzuje, mal tak urobiť autoritatívnym a zákonom predpísaným slovným spojením, s poukazom na slovné spojenie v napadnutom výroku rozhodnutia žalovaného „rozhodnutie v ostatných častiach ponecháva v platnosti.“ Dôvodila, že vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti, ktorá je obligatónym dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.. Nesúhlasila s argumentáciou súdu prvého stupňa, keď uviedol, že rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky povinné náležitosti výroku, pričom opomenul, že napadnuté rozhodnutie o odvolaní síce formálne obsahuje náležitosti rozhodnutia podľa správneho poriadku, ale tieto predovšetkým jeho výrok trpí závažnými nedostatkami - je nejasný a nezrozumiteľný. Výtýkala súdu prvého stupňa, že sa v podstate s jej námietkami nevyporiadal a svoje tvrdenie, v zhode so stanoviskom žalovaného, že z napadnutého rozhodnutia jasne vyplýva, čo žalovaný zmenil v prvostupňovom rozhodnutí, prípadné pochybenia správneho orgánu nemajú vplyv na zákonnosť rozhodnutí a že ide o chyby v písaní, však neodôvodnil žiadnym ustanovením zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu a ich zodpovedajúcim výkladom, s poukazom na judikaturu Najvyššieho súdu SR ( R 108/1999).

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, pridržiac sa svojho písomného vyjadrenia k žalobe, uviedol, že napadnuté rozhodnutie č. A/2010/1556/SAM zo dňa 15. apríla 2010 považuje za

zákonné a nepokladá za potrebné zaujímať opätovné stanovisko k uvádzaným skutočnostiam, dodajúc, že žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti. Navrhoval odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

C.. D. K. sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril tak, že v celom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím súdu, majúc za to, že súd riadne a podrobne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Uviedol, že čierna stavba žalobkyne hrubým spôsobom zasahuje do ich vlastníckeho práva, ktoré sú chránené Ústavou SR. Výslovil názor, že súd nad mieru vyšiel v ústrety žalobkyne, keď jej žalobu považoval ako podanú včas. Rozporoval súvislosť medzi tvrdeniami uvedenými v odvolaní a vecou žalobkyne. Za podstatné považoval, že sama žalobkyňa vo svojom odvolaní nespochybnila fakt, že stavala na čierne a že svojou čiernou stavbou zasahuje do vlastníckych práv viacerých susedných nehnuteľností. Záverom uviedol, že žalobkyňa účelovo namieta údajné drobné, formálne nedostatky rozhodnutia, k čomu však súd zaujal podrobné a vyčerpávajúce stanovisko. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako zákonný a spravodlivý potvrdil.

Ostani účastníci správneho konania sa na odvolanie žalobkyne nevyjadrili, odvolací návrh nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 345/2012 Z. z. boli s účinnosťou od 1. januára 2013 zrušené krajské stavebné úrady, ktorých pôsobnosť a právomoc prešla na obvodné úrady v sídlach krajov, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. na strane žalovaného pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný prvostupňové správne rozhodnutie čiastočne zmenil, keďže zistil zrejmu chybu v písaní textu ohľadne nesprávneho uvedenia čísla vykonávacej vyhlášky a pretože stavebný úrad nedostatočne definoval rozsah nariadenia odstránenia stavby, súčasne upresnil vzťah stavebníčky k rozostavanej stavbe a uviedol, že toto pochybenie stavebného úradu nemalo žiaden vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia, a preto ho v ostatnej časti ponechal v platnosti. Mestská časť Bratislava - Staré Mesto - stavebný úrad, prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 27. januára 2010 podľa § 88 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona v spojení s § 88a ods. 1, 2, 6 písm. a/ stavebného zákona nariadil žalobkyňu ako stavebníčke odstrániť nepovolenú časť stavby, určil podmienky odstránenia a zároveň rozhodol o námietkach účastníkov konania. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o odstránení nepovolennej časti stavby podľa ustanovení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon).

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti

fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 O.s.p.).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že stavebný úrad - Mestská časť Bratislava - Staré mesto rozhodnutím č. 3984/2009/4518/2010/URS/Vás/K-135 zo dňa 27. januára 2010 podľa § 88 ods. 1 písm. b/ vo väzbe na ustanovenie § 88a ods. 1, ods. 2, ods. 6 písm. a/ stavebného zákona v súčinnosti s § 25 vyhlášky MŽP SR č. 532/2002 Z. z. nariadil odstránenie nepovolenej časti stavby - Nadstavby a prístavby, rodinného domu na ulici U. X, R., nehnuteľnosť súpisné číslo XXXX na pozemku parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, v kat. uz. E. G. stavebnícke - žalobkyne za podmienok uvedených v rozhodnutí pod bodmi 1/ až 13. V rozhodnutí pod bodmi 1 až 3 stavebný úrad žalobkyni ako stavebníčke stanovil podmienky: Spracovať projektovú dokumentáciu pre odstránenie nepovolenej zmeny stavby v lehote do 30 dní od doručenia tohto rozhodnutia a predložiť ju na stavebný úrad za účelom schválenia; Stavebníčka je povinná uviesť stavbu do súladu s overenou projektovou dokumentáciou vypracovanou projektovým ateliérom POSTING, Kadnárova 51, 831 05 Bratislava, ktorá je súčasťou rozhodnutia o povolení stavby č. SU-2004/25141,80728-A/41-So zo dňa 30. septembra 2004, právoplatného dňa 2.

novembra 2004 v lehote do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia; Uvedenie do stavu, ktorý bol povolený stavebným úradom ako je uvedené vyššie, vykoná na to oprávnená právnická alebo fyzická osoba.

Proti uvedenému rozhodnutiu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, navrhujúc aby odvolací orgán napadnuté rozhodnutie stavebného úradu zrušil v celom rozsahu. V dôvodoch odvolania uviedla skutkové okolnosti ohľadne nesplnenia predloženia dokladov žiadaných od nej stavebným úradom výzvou zo dňa 29. apríla 2009, dôvodiac, že požadované doklady boli k dispozícii architekta stavby a stavebného dozoru, ktorí jej ich nepredložili. Uviedla, že v dobrej viere na základe ubezpečenia jej architekta, ktorý jej tvrdil, že zmeny ktoré boli navrhnuté a zrealizované je možné zosúladiť s požiadavkami stavebného zákona v konaní o dodatočnom povolení stavby pred samotným dokončením stavby, predpokladala, že realizácia zmien tak nie je v rozpore s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom. Tvrdila, že stavebné práce na jej dome realizovala v zmysle a v súlade s právoplatným stavebným povolením a zmeny prestavby bola nútená uskutočniť, nakoľko sa im zmenili požiadavky na plošný štandard obytného priestoru. Záverom uviedla, že ako občan konala v dobrej viere, že realizácia predmetných zmien stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami a snaží sa predmetnú situáciu riešiť, komunikuje so stavebným úradom a je v jej záujme mať dokumentáciu a stavebné povolenia na stavbu v poriadku a v súlade so zákonnými požiadavkami, avšak nevedela, že nepreloženie požadovanej dokumentácie môže mať za následok rozhodnutie o nariadení odstránenia stavby. Z odvolania žalobkyne nevyplýva, že by namietala nezákonnosť rozhodnutia stavebného úradu a ani postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal.

Žalovaný správny orgán rozhodnutím č. A/2010/1556/SAM z 15. apríla 2010, ktorý predstavuje zásadný predmet súdneho prieskumu, postupom podľa ustanovenia § 59 ods. 2 správneho poriadku čiastočne zmenil rozhodnutie stavebného úradu - Mestská časť Bratislava- Staré mesto č. 3984/2009/4518/2010/URS/Vas/K-135 zo dňa 27. januára 2010 a to v časti správneho označenia vykonávacej vyhlášky k stavebnému zákonu a doplnením textu realizácie Nadstavby a prístavby rodinného domu - predmetu odstránenia nepovolenej časti stavby, tak že doplnil: „ktorá bola zrealizovaná v rozpore s právoplatným rozhodnutím MČ Bratislava Staré Mesto č. SÚ 2004/25141,80728-A/41-So zo dňa 30. septembra 2004, vlastnícke stavby a stavebnícke I. Z., bytom U. X, R.“, v rozsahu schválenej projektovej dokumentácie pre odstránenie nepovolenej zmeny stavby (v zmysle podmienky č. 1 tohto rozhodnutia),...“ Súčasne žalovaný vo výroku svojho rozhodnutia konštatoval, že toto rozhodnutie je súčasťou rozhodnutia Mestskej časti Bratislava Staré Mesto č. 3984/2009/4518/2010/URS/Vas/K-135 zo dňa 27. januára 2010, ktoré odvolací orgán v ostatných častiach ponecháva v platnosti.

Odvolací súd ďalej zistil, že z geometrického plánu č. 58/05 zo dňa 10. februára 2006, tvoriaceho súčasť administratívneho spisu je zrejmé, že predmetná stavba stavebníčky - žalobkyne, je postavená aj na pozemku parc. č. XXXX/X v k. ú. E. G.. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXX žalobkyňa je vlastníčkou pozemkov parc. č. XXXX/X,X v kat. úz. E. G., obec Bratislava-m.č. Staré mesto.

Podľa § 88 ods. 1, písm.b/ stavebného zákona stavebný úrad nariadi vlastníkovi stavby odstránenie stavby postavenej bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním alebo bez písomného oznámenia stavebného úradu podľa § 57 ods. 2 pri stavbách, ktoré treba ohlásiť; odstránenie stavby sa nenariadi iba v prípadoch, keď dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejným záujmom.

Podľa § 88a ods. 1, 2, 6, 7 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Stavebný úrad nariadi odstránenie stavby aj v prípade, ak stavebník v určenej lehote

a) nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby, b) nesplní podmienky rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby.

Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 66 stavebného zákona v stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie. Záväznými podmienkami uskutočňovania stavby sa zabezpečí, prípadne určí ochrana verejných záujmov, predovšetkým zdravia ľudí a životného prostredia, dodržanie príslušných technických predpisov, prístup a užívanie stavby osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, lehotu na dokončenie stavby, plnenie požiadaviek uplatnených v záväzných stanoviskách podľa § 140b dotknutými orgánmi, ak nie sú určené správnymi rozhodnutiami, prípadne požiadavky vlastníkov sietí a zariadení verejného dopravného technického vybavenia na napojenie na tieto siete, stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba, ak sa stavba uskutočňuje svojpomocou, použitie vhodných stavebných výrobkov, povinnosť oznámiť začatie stavby. V záväzných podmienkach uskutočňovania stavby sa podľa potreby ďalej určí: predloženie podrobnejšej dokumentácie ešte pred začatím stavby, ktorá je potrebná na kontrolu dodržania podmienok určených na vyhotovenie stavby, oznámenie určitého štádia stavby na účel výkonu štátneho stavebného dohľadu, predloženie dokladov, odborných expertíz, meraní a posudkov, podrobnejšie požiadavky na uskutočnenie stavby predovšetkým z hľadiska komplexnosti a plynulosti, napojení na siete a zariadenia technického vybavenia, pozemné komunikácie, odvádzanie povrchových vôd, úpravy okolia stavby a podmienok ochrany zelene, prípadne jej premiestnenia, vymedzenie nevyhnutného rozsahu plôch pozemkov, ktoré budú tvoriť súčasť staveniska, podrobnosti pre opatrenia na susednom pozemku alebo na stavbe podľa § 135, spodrobnenie statických výpočtov na vyhotovenie stavby, oznámenie mena (názvu) a adresy (sídla) zhotoviteľa stavby, ak bude určený vo výberovom konaní [§ 62 ods. 1, písm. d/], úľavy na vytýčenie stavby (§ 75a ods. 1), požiadavky na označenie stavby na stavenisko.

Podľa § 61 ods. 1, stavebného zákona stavebný úrad oznámi začatie stavebného konania dotknutým orgánom, všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním. Súčasne ich upozorní, že svoje námietky môžu uplatniť najneskôršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne. Na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní alebo pri prerokúvaní územného plánu zóny, sa neprihliada.

V zmysle § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho

poriadku).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav, a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili vyporiadajúc sa s námietkami účastníkov správneho konania. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Predpokladom začatia stavebného konania podľa §§ 88 a nasl. stavebného zákona je zistenie stavebným úradom, že stavba bola postavená resp. sa začala stavať bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, pričom stavebný úrad začne aj z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi. Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66 stavebného zákona upravujúce stavebné konanie o vydaní stavebného povolenia.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu v konaní o nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstaráť všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod.. Pokiaľ vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote stavebný úrad nariadi odstránenie stavby (§ 88a ods.2 stavebného zákona). Rovnako stavebný úrad postupuje a nariadi odstránenie stavby aj v prípade, ak stavebník v určenej lehote nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby( § 88a ods.6 písm.a/ stavebného zákona)

Zákonodarca v právnej norme § 61 ods. 1 stavebného zákona ustanovuje právo účastníkom stavebného konania predložiť svoje námietky, avšak najneskôršie pri ústnom pojednávaní, inak sa na ne neprihliadne.

V stavebnom konaní, obdobne ako v územnom konaní, platí koncentračná zásada, to znamená, že po termíne určenom stavebným úradom sa na pripomienky a námietky účastníkov konania neprihliada a stanoviská dotknutých orgánov, ktoré sa nevyjadrili, sa považujú za kladné. Stavebný úrad však musí zainteresované subjekty na túto skutočnosť písomne upozorniť a jednoznačne určiť lehotu na uplatnenie ich pripomienok a námietok.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že stavebný úrad- Mestská časť Bratislava - Staré mesto listom zo dňa 25. novembra 2009 účastníkom konania - dotknutým fyzickým a právnickým osobám oznámil začatie konania podľa § 88a stavebného zákona z dôvodu, že v zmysle §§ 98,99 stavebného zákona zistil, že stavebníčka - žalobkyňa realizuje stavebné práce nad rámec vydaného stavebného

povolenia č. SU-2004/25141,80728-A/41-So zo dňa 30. septembra 2004, právoplatného dňa 2. novembra 2004, pričom z doloženého geometrického plánu č. 58/05 zo dňa 10. februára 2006 je zrejmé, že predmetná stavba je postavená aj na pozemku parc. č. XXXX/X v k. ú. E. G.. Z uvedeného oznámenia je zrejmé, že stavebný úrad výzvou č. SU-2008/8522/17516/2009/L-109-Va zo dňa 29. apríla 2009 stavebníčku vyzval v zmysle § 102 ods. 1 stavebného zákona, aby s okamžitou platnosťou zastavila stavebné práce na predmetnej nehnuteľnosti - nepovolených stavebných úpravách prestavby a nadstavby a zároveň ju vyzval, aby v zmysle § 88a stavebného zákona a § 8 vyhlášky MŽP SR č. 453/2000 Z. z. preukázala, že stavba bola realizovaná v súlade s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom a osobitnými predpismi a na stavebný úrad v lehote 30 dní od doručenia predmetnej výzvy predložila kvalifikovanú žiadosť o dodatočné stavebné povolenie zmeny predmetnej stavby, doplnenú o ďalšie konkrétne uvedené doklady, vrátane súhlasu vlastníkov susednej nehnuteľnosti (parc. č. XXXX/X, X) s vykonanou stavebnou úpravou a preukázania vlastníckeho alebo iného práva k pozemku parc. č. XXXX/X, na ktorom stojí časť predmetnej stavby. Stavebný úrad súčasne účastníkov konania a dotknuté orgány poučil, že voje námietky môžu uplatniť na ústnom pojednávaní, inak na ne nebude prihliadnuté, ako aj, že v odvolacom konaní sa neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré neboli uplatnené v prvostupňovom konaní v určenej lehote, hoci mohli byť uplatnené. Uvedenú lehotu stavebný úrad žalobkyni na jej žiadosť predĺžil do 30. októbra 2009. Stavebný úrad v uvedenom oznámení nariadil ústne pojednávanie a miestne zisťovanie na deň 17. decembra 2009 (štvrtok) o 10 „hod. na mieste predmetnej stavby. O vykonaní ústneho pojednávania a miestneho zisťovania dňa 17. decembra 2009 na mieste predmetnej stavby bola spísaná zápisnica.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa zo skutkových okolností vyplýva, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade venovali dostatočnú pozornosť, či stavebníčka - žalobkyňa realizovala nadstavbu a prístavbu rodinného domu nachádzajúceho sa na ul. U. X, R. v rozpore so stavebným povolením zo dňa 30. septembra 2004, keď zo skutkových zistení je zrejmé, že žalobkyňa na výzvy stavebného úradu nepredložila žiadosť o dodatočné povolenie zmeny predmetnej stavby, doplnenú o ďalšie konkrétne uvedené doklady, vrátane súhlasu vlastníkov susednej nehnuteľnosti (parc. č. XXXX/X, X) s vykonanou stavebnou úpravou a preukázania vlastníckeho alebo iného práva k pozemku parc. č. XXXX/X, na ktorom stojí časť predmetnej stavby, nepreukázala, že k časti, v ktorej predmetná stavba zasahuje na pozemok parc. č. XXXX/X má vlastnícke alebo iné právo, ako aj, že zmena tejto stavby bola realizovaná v súlade s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom a osobitnými predpismi, hoci ju zaťažovalo dôkazné bremeno. Stavebný úrad v zmysle koncentračnej zásady podľa § 61 stavebného zákona náležite posudzoval konanie žalobkyne a vzhľadom na jej nečinnosť správne vyhodnotil skutkové okolnosti vyplývajúce z administratívneho spisu a dospel k správne právnemu záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky na odstránenie nepovolennej časti predmetnej stavby v súlade s § 88 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 88a ods. 1, 2, 6 písm. a/ stavebného zákona.

Odvolací súd zdôrazňuje, že vlastnícke právo ako také je absolútne a pôsobí „erga omnes“. V ústavnoprávnej rovine podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa vlastníkovi poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, sa nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu (PL. ÚS 16/95). V čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení dodatkového protokolu č. 1 sa poskytuje ochrana majetku každej fyzickej a právnickej osobe s výnimkou pozbavenia majetku na základe podmienok ustanovených v zákone z dôvodu verejného záujmu.

Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu v predmetnej veci mal preukázané, že tým že žalobkyňa realizovala predmetnú stavbu aj na časti pozemku parc.č. XXXX/X kat. úz. E. G., ktorý nie je v jej vlastníctve, bez súhlasu vlastníkov tohto pozemku, nezákonným spôsobom zasiahla do vlastníckeho práva vlastníkov susediaceho pozemku - účastníkov správneho konania.

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že nemožno nechať bez povšimnutia, že

sama stavebníčka - žalobkyňa porušila zákon tým, že realizovala nadstavbu a prístavbu rodinného domu v rozpore s platným stavebným povolením, na výzvu stavebného úradu riadne nepožiadala o vydanie dodatočného povolenia stavby, a nielenže na výzvu stavebného úradu nepredložila žiadosť a požadované doklady, ale ani nereagovala na výzvu stavebného úradu na zastavenie stavebných prác. Z uvedených dôvodov nemožno nechať bez následku konanie žalobkyne, ak ako zhotoviteľ stavby, túto realizovala tak, že zasiahla do vlastníckeho práva suseda.

Z uvedených hľadísk odvolací súd posudzoval aj relevantnosť odvolacích dôvodov žalobkyne. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že postupom správnych orgánov oboch stupňov jej bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, keď pred vydaním prvostupňového ako aj odvolacieho rozhodnutia jej nebolo umožnené sa oboznámiť s výsledkami konania, navrhovať a predkladať dôkazy, odvolací súd považoval jej námietku za nedôvodnú.

V danej súvislosti odvolací súd poukazuje, že samotná žalobkyňa v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu nevzniesla námietku, že postupom správneho orgánu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, z ktorého dôvodu je možné považovať jej námietku za nedôvodnú, pretože súd podľa § 250i ods. 1 O.s.p. posudzuje zákonnosť napadnutého rozhodnutia podľa skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania preskúmaného rozhodnutia a touto námietkou sa odvolací správny orgán nezaoberal, pretože žalobkyňa ju v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu nevzniesla. Súčasne odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa až v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namietala porušenie uvedeného jej práva zo strany správneho orgánu prvého stupňa, keď v žalobe namietala porušenie tohto jej práva len žalovaným, čím došlo k zániku práva podľa § 250b ods. 1 v spojení s § 250h ods. 1 O.s.p. a súd na takúto námietku neprihliada.

Vzhľadom k tomu však, že súd prihliada z úradnej povinnosti na vady konania, ktoré by mohli mať za následok nezákonnosť rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.) odvolací súd posudzoval nezákonnosť rozhodnutia žalovaného aj na základe tejto námietky. Z administratívneho spisu mal odvolací súd jednoznačne preukázané, že v celom procese konania stavebného úradu, predmetom ktorého bolo zisťovanie rozporu predmetnej stavby s platným stavebným povolením a zosúladenie skutočného stavu s právnou úpravou stavebného zákona, žalobkyňa ako stavebníčka ostala nečinná, keď na základe výzvy stavebného úradu z 29. apríla 2009 ani po predĺžení lehoty do 30. októbra 2009 nepredložila žiadosť s požadovanými dokladmi, tieto nepredložila ani po začatí správneho konania o odstránenie stavby a ani na nariadenom ústnom konaní a miestnom zisťovaní, pričom však neuposlúchla ani výzvu stavebného úradu na zastavenie stavebných prác. Pokiaľ by stavebný úrad žalobkyňu aj vyzval pred vydaním rozhodnutia na vyjadrenie v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku, vzhľadom na skutkové zistenia danej veci vyplývajúce z administratívneho spisu, daná skutočnosť by nemala žiaden podstatný vplyv na vydanie rozhodnutia, pretože správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie o odstránení nepovolenej časti stavby práve z dôvodu, že žalobkyňa v danom prípade bola nečinná a žiadosť o dodatočné povolenie stavby a požadované doklady v konaní nepredložila vôbec. Z uvedených dôvodov vychádzajúc z platnej judikatúry najvyššieho súdu a ústavného súdu, v zmysle ktorej je súd povinný prihliadnuť na tie vady konania, ktoré by mali vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia, pričom neprihliada na procesné vady konania, ktoré ak by aj boli odstránené v prípade zopakovania konania, by nemali za následok iný výsledok rozhodnutia vo veci. Vzhľadom k uvedenému pokiaľ správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný pred vydaním rozhodnutia nepostupovali podľa § 33 ods. 2 správneho orgánu, odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa takýto postup v danej veci nepovažoval za pochybenie majúce za následok nezákonné rozhodnutie, keďže dôvodom odstránenia nepovolenej časti predmetnej stavby (predmet rozhodnutia) bola práve skutočnosť, že žalobkyňa ako stavebníčka stavebnému úradu nepredložila žiadosť o vydanie dodatočného stavebného povolenia zmeny predmetnej stavby, doplnenú o ďalšie konkrétne uvedené doklady a na výzvy stavebného úradu na predloženie takejto žiadosti, doplnenej o požadované doklady reagovala len tak, že opätovne žiadala len o predĺženie lehoty na ich predloženie, ktorý proces trval od mája do decembra 2009.

Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj ďalšiu námietku žalobkyne, ktorou namietala nezákonnosť rozhodnutia žalovaného z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti výroku napadnutého rozhodnutia, pretože pri zmene prvostupňového rozhodnutia nie je zjavné, čo zmenil a čo ponechal v platnosti. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s konštatáciou súdu prvého stupňa, že z výroku

preskúmaného rozhodnutia jasným a zrozumiteľným spôsobom vyplýva, v ktorej časti mení prvostupňové rozhodnutie a v ktorých častiach ostáva bezo zmeny v platnosti. Vychádzajúc zo znenia obsahu výroku rozhodnutia žalovaného je jednoznačne zrejmé, že žalovaný určitým spôsobom opravuje v prvostupňovom rozhodnutí označenie vykonávacej vyhlášky a dopĺňa prvostupňové rozhodnutie o skutočnosť, že sa nariaďuje odstránenie nepovolenej časti predmetnej stavby, ktorá bola zrealizovaná v rozpore so stavebným povolením, so spresnením označenia vlastníčky stavby ako stavebníčky. Taktiež podľa názoru odvolacieho súdu výrok preskúmaného rozhodnutia žalovaného z pohľadu vznesenej námietky žalobkyne nie je možné považovať za nezrozumiteľný, pričom v danej veci sa nejedná ani o prípad prezentovaný žalobkyňou s poukazom na názor NSS ČR sp. zn. 6A 127/2002, ako aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 30. septembra 1998, sp. zn. 5Sž 66/98 (R 108/1199). Odvolací súd považoval za irelevantné tvrdenie žalobkyne, že pokiaľ žalovaný chcel vyjadriť, že zvyšok rozhodnutia o odstránení potvrdzuje, mal tak urobiť autoritatívnym a zákonom predpísaným slovným spojením, s poukazom na slovné spojenie v napadnutom výroku rozhodnutia žalovaného „rozhodnutie v ostatných častiach ponecháva v platnosti“, keďže uvedené konštatovanie žalovaného v preskúvanom rozhodnutí nemá za následok nezákonné rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd nesúhlasil ani s odvolacou námietkou žalobkyne, ktorou namietala, že pokiaľ sa správne orgány obmedzili na odkaz projektovej dokumentácie, táto však nie je súčasťou ani jedného z uvedených rozhodnutí, a preto neobstoí tvrdenie súdu prvého stupňa, že ide o projektovú dokumentáciu vypracovanú projektovým ateliérom POSTING, ktorá je súčasťou rozhodnutia o povolení stavby. Stavebný úrad v rozhodnutí pod bodmi 1 až 13 žalobkyne ako stavebníčke stanovil podmienky, za splnenia ktorých jej nariadil odstránenie nepovolenej časti predmetnej stavby, pričom z podmienok pod bodmi 1/ a 2/ vyplýva, že stavebný úrad žalobkyne stanovil povinnosť: „Spracovať projektovú dokumentáciu pre odstránenie nepovolenej zmeny stavby v lehote do 30 dní od doručenia tohto rozhodnutia a predložiť ju na stavebný úrad za účelom schválenia; Stavebníčka je povinná uviesť stavbu do súladu s overenou projektovou dokumentáciou vypracovanou projektovým ateliérom POSTING, Kadnárova 51, 831 05 Bratislava, ktorá je súčasťou rozhodnutia o povolení stavby č. SU-2004/25141,80728-A/41-So zo dňa 30. septembra 2004, právoplatného dňa 2. novembra 2004 v lehote do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia“. Z uvedeného je zrejmé, že tvrdenie žalobkyne uvedené v odvolaní týkajúce sa odkazu na projektovú dokumentáciu je zavádzajúce.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalobkyne, ktorou v odvolaní namietala, že rozsudok súdu prvého stupňa je jednak nesprávny a jednak nepreskúmateľný, pretože neobsahuje akékoľvek argumenty opreté o citáciu relevantných ustanovení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu a im zodpovedajúci výklad, vzhľadom k čomu sa javí rozsudok súdu prvého stupňa ako svojvoľný a arbitrárny.

Odvolací súd nepovažoval napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne ani za nepreskúmateľné, pretože súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom uviedol predmet súdneho prieskumu, zistené skutkové okolnosti, svoju úvahu pri posudzovaní zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného, svoje právne závery, ako aj náležite sa vysporiadal so zásadnými námietkami vznesenými žalobkyňou v žalobe, z dôvodu ktorých považovala napadnuté rozhodnutie žalovaného za nezákonné.

Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci odvolací súd dáva do pozornosti žalobkyne právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010, v zmysle ktorého „v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho

predpisu.“

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v danej veci považoval za správny postup správnych orgánov oboch stupňov ako aj súdu prvého stupňa v rámci prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného, keď v preskúmvacom konaní, predmetom ktorého bolo posúdenie realizácia stavebných prác na stavbe - nadstavba a prístavba rodinného domu, stavebníčky - žalobkyne, v súlade so stavebným povolením, upriamili svoju pozornosť k predmetu posúdenia aj z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov správneho konania. Pokiaľ teda správne orgány oboch stupňov v rámci svojej kompetencie, ktorú im zveruje stavebný zákon, pri výkone verejnej moci dohliadali na dodržiavanie nielen relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k stavebnému konaniu, ale aj iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zo svojej pozície zabráňovali svojou rozhodovacou činnosťou výkonu takých subjektívnych práv, ktoré by zasahovali do výkonu práv iného subjektu s rovnakým obsahom práv, takýto postup treba považovať za správny a súladný so zákonom. A aj preto považoval odvolací súd za správne a súladné so zákonom rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov, keď na základe skutkových okolností uvedených vyššie nariadili odstránenie nepovolenej časti predmetnej stavby, čím zabezpečili ochranu vlastníckeho práva vlastníkov nehnuteľností susediacich s predmetnou stavbou, do ktorého žalobkyňa ako stavebníčka predmetnej stavby neoprávnene zasiahla, keď stavbu realizovala v rozpore s platným stavebným povolením. Odvolací súd vychádzajúc aj z uvedeného názoru ústavného súdu považoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa taktiež za správny a súladný so zákonom, keď prvostupňový súd pochybenia, ktorých sa správne orgány dopustili v konaní a v rozhodnutí, posúdil v zmysle platnej právnej úpravy tak, že tieto pochybenia neboli takej intenzity, ktoré by mali za následok nezákonnosť konania správnych orgánov, podmieňujúce nezákonnosť ich rozhodnutia.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobkyne vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhovie jej odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil stotožniac sa v podstate aj s dôvodmi krajského súdu.

Odvolací súd žalobkyňu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1, pretože v tomto konaní nemala úspech.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.